

היה לכל מי שהוטל עליו לבצע את הסקר סים, כי הכל ילך הפוך.

בשבת בצהריים עדיין לא ידע מזכיר הממשלה אריה נאור היכן תיערך הללויה. "קיבלתי הודעה מישראל גלילי, כי גולדה לא ציינה היכן היא רוצה להיקבר, אבל אני לא מאמין למפא"ניק. עד שלא אראה את הצוואה כמו עיני, לא נחליט."

שעות ספורות אחר-כך, כשרק יצאה השבת, נפגשו בחדרו של נאור במשרד ראש הממשלה, השר לענייני טקסים ואנרי גיה, יצחק מודעי, עם אחד מידידיה הקרובים של גולדה, ומי שמונה עליידי המישור פחה לטפל בענייני הללויה, ישראל גלילי. גלילי נראה שפוף. מלבד אבלו הכבד על מותה של גולדה, שלה היה יועץ במשך כל השנים שבהן כיהנה כראש ממשלה, היה גלילי עדיין פצוע מתאונה שאירעה לו עשרה ימים קודם לכן, בקיבוצו נען.

גלילי הביא את צוואתה של גולדה, שביקשה לא לשאת הספדים, ואת בקשת המישפחה: "הממשלה יכולה להחליט הרי כן תיקבר גולדה, אולם המישפחה מבקשת כי ארונה יוצב בחזית הוועד הפועל של ההסתדרות בתל-אביב."

נאור ומודעי הסכימו כמובן, ויצאו לשיבה של מטה הללויה, שנערכה באולם הישיבות של משרד ראש-הממשלה. שם היה הדיון ענייני יותר. השתתפו בו מלבד מודעי ונאור גם סגנו של נאור, רוזן לישני סקי, מפקד מחוז ירושלים אלוף-מישנה יעקב אבן, מנהל מרכז ההסברה יהודה אילן, ראש ענף מישטר ומישמעת של צה"ל ונציג המישטרה. המפתח לכל הדיון היה בידיו של אבן. אחרי שגובשה התוכנית, הודיע אבן, כי צה"ל יוכל לעמוד באירגון ובהבטחה של הללויה, בהר הצל בירושלים, ושל שני המוקדים שבהם יערך הוועד הפועל.

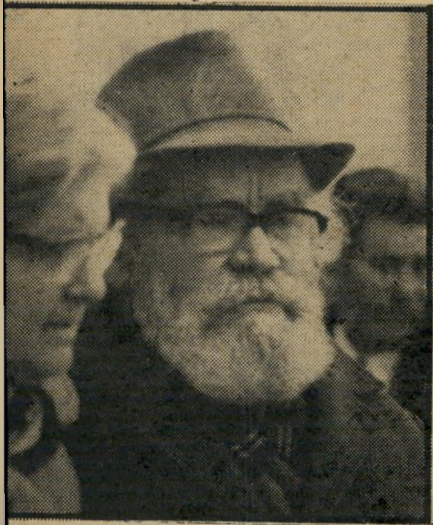
שעה אחר-כך נערכה ישיבת האבל של הממשלה, שאותה ניהל באופן רישמי ייגאל דיין, אך את שרביט הניהול האמיתי לקח לעצמו שר-החוק משה דיין: "מגיע לו לנהל את הישיבה, התבדה שר אחד מאחרי גבו של דיין, הוא הייב הרבה מאוד לגולדה." בישיבה סוכמו כמה נוש

(המשך בעמוד 42)

עזו ובאו ללוות את גולדה בדרכה האחרונה

נשיקה
קשישה ירושלמית אר-חזת בידה האחת מימ' חסה, ובשנייה, נשיקה אחרונה לגולדה.

השחקן
אחת הדמויות הידועות בארץ, מי ששיחק ברבים מסרטי הפירסומת של אורי זוהר, בא הפעם ללא חיוך, כדי לחלוק לה כבוד.

של גלגלים
נכה צה"ל, מר' בל עליידי חבי' רג, לא הסכים לוותר אף הוא על הפרידה.

של מישפחה אחת באו להיפרד מגולדה. ציצין האב המת קשה להסתיר את יגונו הכבד, ליד הסבתא המוחזקת דמעה ולידה הבת הצעירה, המסתכלת בעניין. כאילו חזרת את המראה בנפשה, בארון המוצב מולה. למטה: שתי נשים, אחת מסתכלת ביגון קודר לעבר הארון ואילו האחרת שולחת ברכה אחרונה.

לוחות שהשנים כפפו את גוה, אשר המסע אור' לה למעלה משלוש שעות, אך היא לא הארון. למטה: תימני דתי מצטרף אל שני דקות ארוכות והקלה כולו ממתין שיטיים.

